

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Z. H.**, zast. Mgr. Kateřinou Hůlkovou Ludvíkovou, advokátkou, se sídlem Purkyňova 547/43, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2017, č. j. VVŽÚ/3840/17, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 4. 2019, č. j. 17 A 119/2017 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím Přestupkové komise města Blovice (dále jen „přestupková komise“) ze dne 19. 4. 2017, č. j. MUBlov 00506/17/O-04 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla uložena pokuta 1.000 Kč a náhrada nákladů řízení 1.000 Kč. Žalobce měl najet svým vozidlem na pana P. H., srazit jej k zemi a tím mu způsobit ublížení na zdraví.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2017, č. j. VVŽÚ/3840/17 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[3] Rozsudkem ze dne 8. 4. 2019, č. j. 17 A 119/2017 - 54 (dále jen „napadený rozsudek“), Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Po velmi podrobné rekapitulaci zjištění vyplývajících ze správního spisu a obsahu prvostupňového i napadeného rozhodnutí neshledal žalobu důvodnou. Přisvědčil žalobci, že nahrávka z vozidla, kterou správním orgánům poskytl žalobce, není přímým důkazem o tom, že srazil pana H., neboť na ní není zaznamenán klíčový okamžik, tj. srážka vozidla a pana H. Jasně z ní však vyplynulo, že pan H. vstával ze země, byl rozrušený a držel se za levé koleno. Jeho

poranění potvrdily i lékařské zprávy. Dále žalobcova manželka, která viděla pana H. rovněž v okamžiku, kdy se sbíral ze země, potvrdila, že byl rozrušený, vyděšený. To odpovídá výpovědi i tohoto svědka, který tvrdil, že byl k vozidlu otočen stranou, proto blížící se náraz nečekal, ten ho překvapil a vyděsil tak, že z toho byl v šoku. Z těchto důkazů podle krajského soudu vyplývá jediný logický závěr, že žalobce svým vozidlem srazil pana H. v podstatě tím, že mu podrazil levou nohu.

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že se přestupková komise nezabývala možností, že pan H. předstíral zranění, aby žalobce „potrestal“ za nezaplacení faktury. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se s tímto tvrzením žalobce vypořádala (nebyl zjištěn žádný konkrétní motiv, proč by se měl svědek zranit sám, a skutečnost, že byl zraněn způsobem, který popsal, jasně potvrzují lékařské zprávy). Je nelogické a nepravděpodobné, že by si svědek zranění způsobil sám. Jeho výpověď pak krajský soud považuje za hlavní důkaz, neboť nebyla žádným způsobem zpochybněna. Podrobně popsal celou událost, včetně okolností, které jí předcházely a které vysvětlily jeho spory se žalobcem. Uvedl také, jak byl poraněn vozidlem žalobce.

[5] Nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, neboť zde po provedeném dokazování nezůstaly pochybnosti stran skutkového zjištění, přestože na záznamu z vozidla chybí jistý časový úsek, byť jde právě o úsek, kdy došlo k nehodě. Není ani podstatné, že žalobce si odporuje ve vysvětlení absence rozhodné části záznamu. Absenci části záznamu nepovažuje krajský soud za zásadní okolnost, která by mohla zpochybnit závěr o spáchání předmětného skutku žalobcem.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel má za to, že popis skutkového stavu uvedený v rozsudku neodpovídá skutečnému průběhu skutku. Krajský soud považuje za hlavní důkaz výpověď svědka H., avšak podle stěžovatele nebyla věrohodná, neboť pan H. svoji výpověď oproti prvním podání vysvětlení měnil, a nemohlo tudíž dojít k odstranění pochybností stran skutkových zjištění.

[8] Stěžovatel poukazuje na obsah záznamu Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje ze dne 13. 12. 2016, tedy ze dne, kdy se měl skutek stát. Popis události stěžovatele v tomto úředním záznamu je shodný jako v případě úředního záznamu Policie ČR ze dne 4. 1. 2017. Pan H. však při výslechu dne 21. 2. 2017 odlišně uvedl, že seděl chvíli v autě před domem stěžovatele a jeho manželky a čekal, zda někdo z domu vyjde, a poté vyšel stěžovatel. Dne 13. 12. 2016 však tvrdil, že klepal na dveře a stěžovatel mu otevřel. Dále uvedl, že stál 3 – 4 m od vozidla, když šel stěžovatel k vozidlu, ale správní orgány ani krajský soud nezkoumaly pravdivost výpovědi v této části, zda je popis situace ve vztahu k místu reálný (nebyly jim známy ani rozměry garáže či vjezdu na pozemek). Dále pan H. v prvotní výpovědi tvrdil, že má bolest v oblasti levého kolene a vyhledá lékařské ošetření, ale z lékařské zprávy ze dne 16. 12. 2016 vyplynulo, že měl povrchní oděrky na levém bérce, zhmoždění bederní páteře a lehkou distorzi krční páteře, což bylo způsobeno tak, že pacient spadl na zem a udeřil se do zad, poranil se na levém bérce. Neuvádí však, že by došlo k poranění kolene. Navíc na videozáznamu je zřejmé, že měl dlouhé kalhoty jeans, které nejsou vůbec dotčeny ani ušpiněny od auta, což by v případě nárazu a oděrek nepochybně byly. Pan H. rovněž původně neuváděl, že došlo k pádu na záda, přičemž tyto jeho problémy jsou chronického charakteru, a není tudíž prokázáno, že byly následkem údajného pádu.

pokračování

[9] Ve světle provedených důkazů – výpovědí stěžovatele a jeho manželky - neobstojí závěr soudu, že se správní orgán nezabýval možností, že pan H. předstíral zranění, aby stěžovatele „potrestal“ za nezaplacení faktury. Stěžovatel a jeho manželka od počátku shodně uváděli, že pan H. přinesl k podpisu fakturu, kterou odmítl podepsat, a proto pan H. nechtěl nechat stěžovatele odjet. Pan H. tedy činil na stěžovatele nátlak za účelem vynucení převzetí faktury. Když nebyl úspěšný, změnil taktiku a předstíral zranění v důsledku sražení automobilem. Verze pana H. je tudíž spolehlivě vyloučena a verze stěžovatele naopak podložena svědeckou výpovědí manželky a videozáznamem. Zjištění krajského soudu nemají oporu ve spisu nebo jsou s ním v rozporu. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že z lékařské zprávy ze dne 13. 12. 2016 vyplývá, že pan H. byl poraněn na noze (na levém bérce v rozsahu 20 x 8 cm – tedy rozsáhlá odřenina pod kolenem). Totéž platí i pro lékařskou zprávu ze dne 16. 12. 2016, na kterou odkazuje stěžovatel. MUDr. J. jako její zpracovatelka na dotaz odpověděla, že zranění odpovídají tvrzení pana H., že byl sražen najetím auta. Na videozáznamu je jednoznačně vidět, že pan H. kulhal poté, co se zvedl. Proto nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že pan H. začal kulhat až poté, co byl upozorněn, že je nahráván. Zda byly jeho kalhoty ušpiněny, nelze z videozáznamu určit, neboť je zde vidět ze strany či zezadu. Žalovaný pak nesouhlasí, že pan H. změnil své výpovědi, neboť vysvětlení ze dne 21. 2. 2017 a výpověď ze dne 28. 3. 2017 se shodují. Důkaz ohledáním na místě nebylo třeba provádět, neboť k posouzení spáchání předmětného jednání postačil videozáznam. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Stěžovatel brojí proti závěrům krajského soudu ohledně zjištěného skutkového stavu a domnívá se, že spáchání předmětného skutku mu nebylo prokázáno. Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje zejména to, jak krajský soud zjištěné skutečnosti vyhodnotil, avšak neuvádí, že by krajský soud vycházel z nějakých okolností, které obsahem spisu nejsou, či že by je nesprávně reprodukoval, proto Nejvyšší správní soud odkazuje v podrobnostech ohledně obsahu správního spisu na body 4 až 11 napadeného rozsudku a dodává následující.

[14] Předně je třeba zdůraznit, že stěžovateli je kladeno za vinu, že dne 13. 12. 2016 kolem 7:29 hodin najel svým automobilem na pana H., čímž jej shodil na zem a způsobil mu zranění, konkrétně oděrky na levém bérce, zhmoždění bederní páteře a lehkou distorsi krční páteře. Jako důkazy byly provedeny výslech obviněného, výpovědi manželky stěžovatele a pana H., lékařské zprávy a videozáznam pořízený kamerou z auta stěžovatele. Z výpovědi pana H., manželky stěžovatele i samotného stěžovatele shodně vyplývá, že stěžovatel a jeho manželka měli s panem H. spor ohledně placení faktury za stavbu garáže, pan H. přijel rozhodného dne k jejich domu a vstoupil na pozemek, aby dosáhl podpisu a následně úhrady faktury, kterou přinesl. Při vzájemné konfrontaci odmítl stěžovatel fakturu podepsat, nasedl do auta a vyjel z garáže, pan H. upadl. Do té doby byla manželka stěžovatele v domě a viděla jej až rozrušeného ležet před autem stěžovatele. I z videozáznamu pořízeného z kamery stěžovatele, nacházející se v jeho autě, je zřejmé, že auto večer před incidentem zcela zajelo do garáže a následně se nacházelo vyjeté o kus

dopředu a před ním ležel pan H. za zemi, vypadal překvapeně a po zvednutí kulhal. To ani stěžovatel nyní nezpochybňuje.

[15] Stěžovatel však sporuje samotný náraz vozidla do pana H., který není zachycen ani na videozáznamu. Stěžovatel tvrdí, že pan H. spadl sám, resp. si lehl před auto stěžovatele a předstíral, že jej stěžovatel srazil. Z výpovědi manželky stěžovatele je zřejmé, že ta sama nedokázala tuto skutečnost potvrdit ani vyvrátit, neboť viděla pana H. až ve chvíli, kdy již ležel před autem stěžovatele. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že by výpovědi jeho a manželky shodně potvrzovaly nevinu stěžovatele. Stejně tak tyto výpovědi nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že přestupková komise se zabývala i možností, že pan H. předstíral zranění kvůli sporu ohledně podpisu a úhrady faktury. Ať už byl obsah výpovědí a dalších zjištění jakýkoliv, nemění to nic na tom, že se k této stěžovatelově verzi přestupková komise vyjádřila a neshledala ji pravděpodobnou. Pokud má stěžovatel výhrady ke správnosti tohoto závěru, jedná se o jinou otázku, nikoliv o to, zda se komise jeho verzi zabývala.

[16] Podle stěžovatele nebyla výpověď pana H. věrohodná. Stěžovatel již ve správním řízení tvrdil, že si pan H. odporuje, avšak konkrétní rozpory formuloval až v kasační stížnosti v návaznosti na argumentaci krajského soudu, který výpověď pana H. označil za hlavní důkaz. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že není podstatné, jaké důkazy byly správními orgány či krajským soudem označeny za „hlavní“ či „klíčové“. Stěžovatel se vždy v návaznosti na to zaměřil na zpochybňování dílčích okolností případu, ať už mají návaznost na obsah videozáznamu (v žalobě), či tvrzení pana H. (v kasační stížnosti), a od toho odvíjí veškerou svou argumentaci. Pomíjí však jeden podstatný argument, na němž založily svá rozhodnutí správní orgány i soud, a sice že spáchání skutku nevyplývá přímo z jednoho provedeného důkazu, nýbrž bylo prokázáno souhrnem několika nepřímých důkazů, které dohromady vytváří věrohodný obrázek o skutkovém ději (krajský soud správně konstatoval, že ze všech důkazů dohromady vyplývá jediný logický závěr). Nebylo tedy nutné, aby byl v jednom důkazu jednoznačně zachycen okamžik (a tedy i příčina) pádu pana H. na zem, neboť všechny zjištěné skutečnosti tvoří logický a ucelený řetězec skutkových okolností prokazující, že stěžovatel do pana H. skutečně najel automobilem. Prokázání skutku souhrnem nepřímých důkazů ostatně konstantně připouští i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 – 48, a na něj navazující rozsudky ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 90/2008 – 189, a ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 262/2014 – 26), která požaduje, aby takové důkazy tvořily ucelený a logicky provázaný řetězec, což v daném případě bylo splněno. Pokud pak stěžovatel tvrdí, že nebyly odstraněny pochybnosti o spáchání skutku, je třeba jej opakovaně upozornit, že žádné pochybnosti v posuzovaném případě shledány nebyly a shledává je subjektivně pouze sám stěžovatel.

[17] Výpověď pana H. o rozhodných otázkách působí v kontextu ostatních provedených důkazů věrohodně bez ohledu na dílčí rozpory, na které upozorňuje stěžovatel. Zejména proto, že namítané rozpory se týkají pouze nepodstatných skutečností, které měly nastat před vytykaným jednáním stěžovatele (zda pan H. zaklepal na dveře, či zda stěžovatel otevřel, aniž by pan H. klepal), případně nebyly z jiných důvodů rozhodné pro posouzení spáchání tohoto skutku. Pokud pan H. původně uváděl, že celému incidentu byla přítomna i stěžovatelova manželka, přestože následně shodně s ní i stěžovatelem tvrdil, že z domu vyšla až ve chvíli, kdy již ležel na zemi, nijak to nezpochybňuje věrohodnost tvrzení o tom, že stěžovatel na něj najel automobilem, shodil jej a tím mu způsobil poranění, která jsou zachycena v lékařských zprávách. Jak vypověděla i manželka stěžovatele, pan H. byl velmi rozrušen a vykřikoval na ni, zda viděla, že jej stěžovatel chtěl přejet. I toto rozrušení pak mohlo u pana H. vyvolat dojem, že stěžovatelova manželka byla přítomna celému incidentu, což může vysvětlit, proč pan H. při prvotním oznámení skutku tvrdil, že manželka stěžovatele byla přítomna celou dobu. Navíc tyto okolnosti, kdy ve vypjaté situaci došlo ke zranění a konfliktu se dvěma osobami (i manželka stěžovatele pana H. vyzývala, aby odešel, že

pokračování

mu nic nepodepíší ani nezaplátí), mohou poškozenému poměrně splývat, jelikož jsou i pro něj (stejně tak jako pro posouzení skutku) nepodstatné. Pozornost pana H. musela být zcela logicky zaměřena na to, že na něj stěžovatel najel svým vozidlem, srazil jej k zemi a způsobil mu tím poranění.

[18] Jak uvedl již krajský soud, výpověď pana H. ohledně toho, že jej stěžovatel srazil autem, koresponduje se všemi ostatními provedenými důkazy. Dle videozáznamu muselo auto skutečně vyjet z garáže, tedy došlo k jeho pohybu, který mohl vyústit v náraz do pana H.; pan H. ležel před autem a i dle manželky stěžovatele byl velmi rozrušený; když se zvedl, kulhal a okamžitě vše oznámil Policii ČR, jejíž příslušníci přijeli na místo a s poškozeným sepsali úřední záznam; hned ráno téhož dne navštívil lékaře; podle lékařské zprávy zjištěná zranění odpovídala pádu po sražení vozidlem. Není tedy pravdou, že pan H. předstíral poranění, jak tvrdí stěžovatel, ale bylo prokázáno, že zraněn skutečně byl. Byť je to absurdní, lze si možná ještě představit, že pan H. si lehl před auto a předstíral, že jej stěžovatel srazil, aby vyvinul na oba manžele nátlak. Jelikož však zranění zjevně nepředstíral, je stěžovatelova verze skutkového děje nereálná. Těžko si pak lze představit, že by si kvůli nezaplacené faktuře pan H. sám fyzicky ublížil, a to během necelých dvou hodin, které uběhly mezi incidentem a návštěvou lékaře (přičemž v tomto časovém rozmezí pan H. vyčkal na příjezd policejní hlídky, skutek oznámil a byl s ním sepsán úřední záznam), a dokonce by si zvládl způsobit poranění, která odpovídala popsané příčině – sražení najetím auta. Je zcela absurdní předpokládat, že člověk, který má chronické problémy se zády, by si úmyslně způsobil poranění, která mohou tyto potíže ještě zhoršit. A v daném případě ke zhoršení potíží pana H. také objektivně došlo.

[19] Nelze přisvědčit stěžovateli, že by zaznamenané potíže (zhmoždění bederní páteře a lehká distorze krční páteře) byly čistě chronické a nebylo by prokázáno, že byly způsobeny následkem pádu. Naopak z lékařských zpráv obsažených ve spise je zjevné, že pan H. měl akutní potíže způsobené popsaným úrazem a kvůli nim byl také v pracovní neschopnosti. Chronické problémy se zády jistě přispěly k tomu, že následky pádu byly u pana H. vážnější, než by tomu bylo u zcela zdravého člověka. To však neznamená, že jejich příčinou nebyl náraz a následný pád po najetí na pana H. automobilem stěžovatele. Jak už bylo uvedeno, z podkladů založených ve spise vyplývá opak – popsané potíže byly následkem pádu po sražení vozidlem. V tomto kontextu pak neobstojí ani výtky stěžovatele, že pan H. si nejdříve stěžoval na bolest v oblasti kolene, ale v lékařských zprávách o koleni není žádná zmínka. Není nijak překvapující, že pokud došlo při incidentu k nárazu do kolene, byla to primární bolest, kterou pan H. vnímal. To však neznamená, že na koleni by musely zůstat znatelné stopy úrazu. Navíc uváděl, že má bolest v oblasti kolene (nikoliv přímo na koleni), čemuž odpovídá i skutečnost, že měl oděrky na levém bérce v rozsahu 8 x 20 cm. To jsou následky, které korespondují s jeho původním tvrzením (pokud byly oděrky na bérce takového rozsahu, těžko si lze představit, že by koleno nebylo alespoň bolestivě zasaženo, byť bez zjevných známek poškození). S ohledem na všechny nashromážděné podklady je pak zcela irelevantní, zda na videozáznamu byly viditelně dotčeny kalhoty pana H. či nikoliv.

[20] Námitka, podle které se správní orgány měly zabývat i situací na místě a zkoumat rozměry garáže a vjezdu na pozemek, je nepřijatelná podle § 109 odst. 5 s. ř. s., neboť se jedná o skutečnosti, které stěžovatel neuplatňoval již v žalobě. Byť výtku, že správní orgány neprovedly místní šetření, uplatňuje ve spojení s námitkou nevěrohodnosti výpovědi pana H., jedná se o nové skutkové tvrzení, které nebylo obsahem žalobních námitek, a Nejvyšší správní soud k němu nemohl přihlídnout. Dodává však, že s ohledem na vše shora uvedené dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že skutek, kterým byl stěžovatel uznán vinným, byl ve správním řízení dostatečně prokázán.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2019

JUDr. Jiřího Palla
předseda senátu